

Sant Martí de Sorbet

Viladecavalls

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Plaça de l'Església
Alçada: 269

Coordenades:

Latitud: 41.55772
Longitud: 1.95498
UTM Est (X): 412857
UTM Nord (Y): 4601199

Classificació

Número de fitxa: 08300-24
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Medieval Romànic Modern Barroc Contemporani Historicista
Segle: XI-XIX
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Número inventari: IPA 28286
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat: Privada
Titular: Bisbat de Terrassa. C/ Església 16, 2 ° 3 ª. 08221 Terrassa
Autoria de la fitxa: Marta Lloret Blackburn
Data de registre de la fitxa: dt., 13/10/2009 - 02:00

Descripció

Església parroquial que es troba situada al nucli de Viladecavalls. El volum que contemplem en l'actualitat és fruit de nombroses ampliacions realitzades sobre una capella romànica. És de planta basilical amb la nau central coberta amb volta de canó, arcs de diafragma i llunetes. Les dues petites naus laterals estan cobertes amb voltes d'aresta. La part més antiga la situem a l'alçada del cor, a la part que comunica amb la rectoria, on es conserva parcialment l'estructura romànica. A la façana de ponent també es conserven la porta i una finestra d'arc de mig punt adovellada que es troben tapiades. A partir d'aquesta estructura, es va formular l'església barroca, amb absis poligonal a la capçalera. A l'altar major hi trobem el retaule de Sant Martí. La volta de la nau central arrenca d'una cornisa motllurada, sobre la qual hi ha els òculs que il·luminen la nau, amb vitralls amb motius evangelistes. Les naus laterals queden determinades per pilars amb capitell motllurat, sobre els quals es recolzen els arcs de mig punt. En aquestes naus s'hi situen les capelles, amb la corresponent fornícula amb la imatge del sant. A l'ala esquerra del temple hi ha la Capella del Santíssim, afegida durant el període pre-modernista. D'aquesta en destaquen especialment els vitralls. La portalada de l'església és d'arc escarser adovellat, sobre el qual hi ha la rosassa. A la part superior del coronament hi ha una creu de pedra. A l'extrem de sol ixent trobem adossat el campanar de planta quadrangular, de tres nivells d'alçat i un rellotge a la cara sud. El nivell superior està obert a les quatre cares amb pòrtics d'arc de mig punt. El campanar es troba rematat amb merlets esglaonats i les façanes estan decorades amb arcuacions cegues a nivell de forjat. Orientada a garbí trobem la rectoria. L'acabat exterior és arrebossat i pintat de color blanc a la façana principal, amb el parament vist de pedra i argamassa a la resta.

Observacions:

La façana de ponent no s'ha pogut veure ni fotografiar perquè l'espai es troba tancat amb candau.

Història

Tal i com consta a la seva Acta de Consagració, l'església de Sant Martí de Sorbet va ser consagrada pel bisbe Folc de Barcelona a finals del segle XI. Segons consta en aquest document, el temple havia estat construït pels seus veïns. Des de temps remots, la parròquia de Sant Martí era sufragània del priorat agustinià de Santa Maria de Terrassa, que més endavant assimilaria el Sant Esperit de Terrassa. Aquesta condició de dependència va perllongar-se fins a principi del segle XIX, tot i que no serà fins a finals d'aquest segle que es va crear la nova parròquia de Sant Martí, dins la vila de Viladecavalls. En aquest moment, les primitives esglésies de Santa Maria i Sant Miquel de Toudell van passar a dependre de Sant Martí, fet que va suposar el trasllat del cementiri de la segona. El creixement del nucli a mitjans del segle XVIII entorn l'església de Sant Martí va suposar que la capella romànica fos ampliada, per tal d'acollir a tots els fidels. Des d'aquesta reforma, una part del temple romànic va quedar ocult dins la nova església barroca. A finals del segle XIX s'hi va fer una nova ampliació, la capella del Santíssim, d'estil neogòtic. Durant la Guerra Civil, l'església va ser cremada, perdent així finestres, altars i gairebé tota la imatgeria i objectes litúrgics. Per salvaguardar la seva vida, el mossèn Josep Oriol va haver de refugiar-se als boscos de Can Buxeres, com van fer també altres habitants de Viladecavalls. Pocs anys més tard, l'església va ser restaurada.

Bibliografia

BARÓ, R. (1999). Quaderns d'Història de Viladecavalls VI: Història de la Parròquia. Viladecavalls: Ajuntament de Viladecavalls. FERRAN, D. [et al.] (1991). Història de Viladecavalls. Viladecavalls: Ajuntament de Viladecavalls. Inventari del Patrimoni Cultural Immoble de Catalunya. Viladecavalls (Vallès Occidental). Direcció General del Patrimoni Cultural. Generalitat de Catalunya.

